

det i enkelte Tilfælde er tilstaaet Detailhandlere, tillige i Interessee af Husvarten, for at Røringen ikke skal gaae fra Stedet, at erholde deres Varebeholdning strax efter Registreringen ubleveret for Burderingsbeløbet, stundom med et Tillæg af 20 à 25 pCt., og da at fortsætte deres Udsalg, efter som, endog afseet fra det lidet Sømmelige heri, ogsaa Misbrug derved let kunne foranlediges. Det kan vel undertiden være i selve Voets Interessee at betro Fallenten at forhandle sit Lager mod eller uden Sikkerhedsstillelse; men Bestemmelse herom bør tages af Kreditorerne under en Skiftesamling, hvorom i det følgende Afnit vil blive handlet.

Jeg, Hansen, maa i Betragtning af det Ufømmelige i, at en falleret Kjøbmand uden Kreditorernes Samtykke umiddelbart efter Falliten kan aabne sit Kontor, sin Bod osv. og drive Forretninger som før Falliten; — samt med Hensyn til at en saa ubunden Frihed til som Fallent at fortsætte sin Forretning maa lede til Uegylbdighed for en Fallits Følger og derved til Uetsindighed i Handel — være af den Formening, at i Handelsfallitboer skal selve Rettigheden for Fallenten til, medens Voet er under Behandling, at drive nogensomhelst Handel være afhængig af, at Kreditorerne i en Skiftesamling dertil give deres Samtykke.

III. Behandling af Fallitboer.

Skjøndt Behandlingen af Fallitboer ved den almindelige Lovgivning er henlagt til hvert Steds ordinære Skifteret, hvilken det paaligger ex officio at overtage Undvegnes Boer, ligesom det er den, som, naar derom reises Spørgsmaal, ved Kendelse har at afgjøre, om Fallitbehandling skal indtræde eller ikke, er det dog hyppigen Tilfældet, at Fallenten strax efter Falliten ansøger og erholder Kommissarier, som da fra Skifteretten tage Voet ekstraderet; ja der haves endog Exempler paa, at Fallitboer umiddelbart uden Skifterettens Mellemkomst ere overtagne af Kommissarier. Hermed er imidlertid den Ulempe forbunden, at det i Reglen bliver Fallenten, der, i alt Fald efter erhvervet Samtykke af een eller flere Kreditorer, der af ham dertil

ere udsætte, bringer de Personer i Forslag, der skulle bestilles til Kommissarier, og dertil da i Almindelighed vælger af sine nærmeste Bekjendte. Selv forudsat, at dette ikke faktisk vil lede til Tab eller Skade for Kreditorerne, lægges dog herved et Tryk paa Kommissarierne til at vise Fallenten Billigheder, hvorfor de maa ønske sig Fritagelse, og overhovedet forekommer os den Vigtighed, Valget af Kommissarier har for Voet, hvoraf de og skulle salareres, at tale for, at det ikke bør være den forøvrigt al Raadighed over Voet berøvede Fallent, men derimod Voets Kreditorer, der bør tillægges Stemme baade om Kommissarier efter Voets Befæhning maae ansees fornødne, og i saa Fald hvem dertil hensigtsmæssigst ere at foreslaae. Vi formene derfor, hvad og stemmer med Komiteens Forslagspost Nr. 3, at Afgjørelsen heraf, naar enten Skifteretten selv antager, at Voet egner sig til Behandling af Kommissarier, eller derom gjøres Andragende af een eller flere Kreditorer eller af Fallenten selv, bør finde Sted i en i dette Diemed foranstaltet Skiftesamling, hvor Beslutning bliver at tage, efter hvad Pluraliteten af de Nødende, denne beregnet efter deres Forbringere Størrelse, erklærer sig for. Dette Hensyn til Kreditorerne ligger og til Grund for det forrige Kgl. Danske Kancellies Skrivelse af 25de Februar 1817, hvori det findes passende, at der, forinden Kommissarier bevilges, er forløbet idetmindste 14 Dage fra Opbudets Dato, for at Kreditorerne kunne faae Leilighed til at melde og erklære sig over den derom indkomne Begjæring. Og om end den senere Kongelige Resolution af 7de April 1824 ikke udtrykkelig udræver Erklæringer fra Kreditorerne, viser den dog, at det er disses Interessee, der i dette Anliggende væsentligen skal tages i Betragtning. — Vel maa det erkjendes, at der i Boer, som egne sig til at behandles af Kommissarier, især i sammes Begyndelse vil vise sig Trang til deres Virksomhed; men ligesom denne Betragtning ikke har gjort sig gjældende i den citerede Kancelliskrivelse, saaledes maae og vi formene, at den maa vige for, hvad vi foran have anført til Styrke for, at Afgjørelsen bør stilles til Kreditorernes Raadighed, og at den vil kunne tabe Noget af sin Vægt, dels ved